

Sygn. akt II Ca 935/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Siergiej (spr.)
Sędziowie:	SSO Renata Tabor SSR del. Sławomir Głowacki
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Gąsowska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa E. T.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 30 lipca 2014 r. sygn. akt XI C 3095/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I o tyle, że kwotę zadośćuczynienia obniża do 11.000 (jedenastu tysięcy) złotych;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powódka E. T. w pozwie z 19 listopada 2013 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległa w dniu 18 lipca 2013 r. w kwocie 11 000 zł. W piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2014 r. powódka rozszerzyła swoje żądanie do 19.000 zł.

Wyrokiem z 30 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 19 000 złotych z ustawowymi odsetkami od 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Z ustaleń Sądu wynikało, iż zasada odpowiedzialności pozwanego, jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy była poza sporem, który koncentrował się na wysokości należnego zadośćuczynienia. Sąd Rejonowy w oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego uznał, że odpowiednim zadośćuczynieniem, uwzględniającym zakres doznanych przez powódkę cierpień i trwałych następstw wypadku będzie kwota łącznie 20 000 zł, uwzględniając w tym wypłacony już przez pozwanego 1 000 zł. Odnośnie odsetek Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że przysługują one od daty wskazanej w pozwie, uwzględniającej upływ 30 dni od daty zgłoszenia pozwanemu roszczenia.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia ponad kwotę 11 000 zł oraz w przedmiocie kosztów procesu wywiódł pozwany Towarzystwa (...) S.A. w W. zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego - art. 193 § 2¹ w zw. z art. 187 kpc, art. 132 § 1 kpc oraz art. 321 kpc poprzez przyjęcie, iż powódka skutecznie rozszerzyła powództwo, pomimo że pismo procesowe zawierające rozszerzenie nie odpowiadało wymogom formalnym pozwu, a doręczenie go przez pełnomocnika powoda bezpośrednio przeciwnikowi procesowemu nie było skuteczne, a w konsekwencji przez orzeczenie ponad żądanie pozwu w sytuacji gdy co do kwoty 8 000 zł nie nastąpił skutek zawisłości sporu,

- naruszenie prawa materialnego – art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c. poprzez zasądzenie odsetek od kwoty 8 000 zł od 7 grudnia 2013 r., mimo że z żądaniem zapłaty tej kwoty powódka wystąpiła dopiero w toku procesu.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ponad kwotę 11 000 zł oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Apelacja nie zawierała zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych, a Sąd Okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego ani nie zmieniał ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. W związku z powyższym, uwzględniając treść art. 387 § 2¹ kpc

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Pozwany trafnie zarzucił, że zaskarżone orzeczenie zapadło z naruszeniem w/w przepisów prawa procesowego, powódka, która domagała się pierwotnie zadośćuczynienia w kwocie 11000 zł nie rozszerzyła bowiem powództwa ze skutkiem prawnym.

Pismo procesowe z 30 czerwca 2014 r., zawierające żądanie dodatkowych 8 000 zł (łącznie 19 000 zł) złożone zostało do sądu przez profesjonalnego pełnomocnika w jednym egzemplarzu, do którego dołączony był dowód nadania przesyłki poleconej na adres pozwanego. Pozwany już przed Sądem pierwszej instancji kwestionował skuteczność dokonanej w taki sposób czynności procesowej rozszerzenia powództwa, jednakże jego argumenty nie spotkały się z uznaniem Sądu Rejonowego, który w uzasadnieniu wydanego orzeczenia co do istoty sprawy kwestię tę w zupełności pominął. Tym samym, wobec braku jakiegokolwiek argumentacji, nie sposób odnieść się do stanowiska Sądu Rejonowego w tym względzie.

Sąd Okręgowy przychylił się natomiast do apelacji pozwanego opartej w tej części na przekonujących argumentach jurystycznych. Analogiczne stanowisko, które wraz z jego argumentacją Sąd Okręgowy w pełni podziela, zajął Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 18.01.2013 r., V ACa 673/12, LEX nr 1267289. Na przytoczenie zasługuje w szczególności wywód prawny wskazujący, że pismo procesowe, którym następuje rozszerzenie powództwa funkcjonalnie pełni rolę pozwu, co tłumaczy dlaczego ustawodawca nie wymienił takiego pisma w art. 132 § 1¹ wśród pism, do których nie ma zastosowania obowiązek dokonywania doręczeń między pełnomocnikami przewidziany w

art. 132 § 1 kpc, dotyczący zresztą wyłącznie etapu „w toku sprawy”, czyli momentu, gdy spór już zawisł, a nie w celu wywołania takiego skutku.

Odnosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy należało stwierdzić, że pismo procesowe z 30 czerwca 2014 r. rozszerzające powództwo mogłoby osiągnąć zamierzony skutek dopiero z chwilą doręczenia go pozwanemu w sposób przewidziany dla pozwu, a więc po dokonaniu przez sąd jego kontroli formalnej, ewentualnym uzupełnieniu braków (odpis pisma) i doręczeniu przez sąd odpisu przeciwnikowi procesowemu (art. 192 i 193 § 3 kpc). Nadanie przez pełnomocnika powódki odpisu tego pisma listem poleconym na adres pozwanego skutku prawnego w postaci zawisłości sporu co do dalszych 8 000 zł nie wywołało. Stan zawisłości sprawy, aż do chwili orzekania istniał zatem w postaci niezmienionej - jedynie co do 11 000 i tylko w tym przedmiocie Sąd Rejonowy władny był wyrokować. Zasądzając świadczenie wyższe Sąd ten wyszedł ponad żądanie pozwu, naruszając tym samym art. 321 kpc.

Powyższe uchybienia procesowe miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie co do istoty sprawy skutkując wadliwością wydanego wyroku i stanowiąc wystarczającą podstawę do jego zmiany w punkcie I, zgodnie z wnioskiem apelacji. Zbędnym stało się tym samym zajmowanie przez Sąd drugiej instancji stanowiska odnośnie podniesionego w tejże apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu. Podkreślić należy przede wszystkim, że obejmując zakresem zaskarżenia rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o kosztach procesu (pkt II i III wyroku) i formułując wniosek o zasądzenie od powódki kosztów procesu również za pierwszą instancję, apelujący w żaden sposób swojego stanowiska w tym zakresie nie uzasadnił. Tymczasem postulowana w apelacji i ostatecznie dokonana korekta rozstrzygnięcia co do meritum sprawy nie mogła wpłynąć na ocenę prawidłowości orzeczenia o kosztach, pozwany bowiem, w granicach zawisłości sporu, przegrał sprawę w pierwszej instancji w całości co uzasadniało obciążenie go tymi kosztami zgodnie z regułą z art. 98 §1 kpc. Jedynie dodatkowo wskazać należy, że zastosowana w zaskarżonym orzeczeniu stawka wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej przy obu wartościach przedmiotu sprawy jest identyczna.

Z tych względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie na podstawie art. 386 §1 kpc, apelację w pozostałym zakresie oddalono na podstawie art. 385 kpc, zaś o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono obciążając nimi powódkę wobec uznania, że apelujący uległ tylko co do nieznaczonej części żądania (art. 100 kpc).